

Redovisning av resebidrag inom Dans

New York mellan 7/10 och 6/11, 2013

Bambam Meliki Frost

Mål med resan

1. Fördjupa mina kunskaper i dansstilen vogue
2. Övrig dansträning, såsom samtida, balett och hiphop.
3. Se föreställningar

Genomförande

Jag tränade Vogue med lärarna Derek Xtravaganza, Jose Xtravaganza, Javier Ninja, Benjamin Ninja, Archie Burnett och Danielle Polanco.

Övrig dansträning;

Samtida, Klein och modernt för Barbara Mahler, Jeremy Nelson, Jamie Ortega, Max Stone, Julia Ehrstrand och Oliver Steele. Västafrikanskt och sabar för Marie Basse.

Föreställningar;

Judson Church, Center for performance practices, La mama Theatre, BAM, queer performance festival och New wave festival. Såg allt från stora namn som Jan Fabre, Anna Theresa Keersmaker till mindre skaliga föreställningar på open stage kvällar på t.ex. Movement research center och på The Spectrum. Jag såg utställningar på MoMa, Whitney och galleri kvällar i Chelsea. Gick på konserter samt diverse klubbar där det spelas house och är stort fokus på dans.

Erfarenheter och resultat

Mitt främsta mål med resan var att fördjupa mina kunskaper i vogue och ballroom kulturen.

Ballroom kulturen skulle jag bäst förklara med att säga att det är en plats där främst homosexuella män möts och lever ut på det sätt de, på grund av normer, förtryck och fördomar i samhället, inte kan göra annars. Man samlas i så kallade "houses" som fungerar lite som familjer eller dans crews. Det anordnas tävlingar med runway kategorier i alla möjliga slag där de olika husen tävlar mot varandra. Kategorierna kan vara t.ex. "Buch queen realness", "Army boy" och "Female figure". Dansstilen vogue är en del av ballroom kulturen. Under samlingsnamnet vogue finns det olika stilar; Old Way, New Way, Fem Vogue och Dramatics. Det anordnas tävlingar i vogue kategorier som t.ex. soft and cunt och performance. Det kan vara olika stilar inom vogue men på soft and cunt ska det tex. dansas mjukt och "feminint". Det finns en kategori för alla och man tävlar aldrig mot en som är med i samma hus som en själv. Nu när jag var i New York så anordnades ingen riktig ball utan jag gick mest på

de olika vogue klubbarna, där klär man inte upp sig lika mycket och kvällen blir inte lika extravagant som det kan bli på en ball.

Vogue har länge varit en del av house klubb kulturen och på klubbar som Cielo och Sullivan room samlas folk i alla åldrar för att dansa tillsammans. Fastän det inte är en typisk vogue klubb så finns de alltid de som känner igen stilen om man börjar vogue och sannolikheten är stor att man träffar de äldre voguearna som varit med sedan 80 talet. De har varit med länge och sett staden och stilen förändras.

På själva vogue klubbarna är det främst dramatics och fem vogue. Även det kan se väldigt olika ut, men tänk er en bas av mycket snurrar, fall på golvet, akrobatik, stereotypiska överdrivna feminina rörelser som ofta framhäver bröst, rumpa eller kön. Escuelitas klubb Vogue Knights är dit många kommer för att tävla i vogue. Varje måndag anordnas tävlingar i olika kategorier. Jag är sedan 2009 medlem i House of Ninja och mötte medlemmar från huset min första kväll på Escuelitas. Jag gick dit själv med kände genast av gemenskapen när jag kom dit. Den kvällen var det tävlingar i kategorierna vogue performance, sex siren och open to all runway.

Att gå på vogue klubb är utan tvekan det bästa sättet att lära sig. Nivån på dansen är oerhört hög och stilen utvecklas hela tiden. De blandar in allt från västafrikanska steg till balett piruetter, jag blir alltid lika inspirerad efter en kväll där. Trots att jag upplever stämningen som välkomnande var jag såklart livrädd och vågade inte ställa upp. Det känns som att jag är med men ändå bara en besökare. Det känns som att de vet att jag ska åka hem till mitt säkra Sverige och att de kommer vara kvar där. Fastän vogueingen betyder mycket för mig så går det inte att jämföra med de som lever för stilen och kulturen varje dag. För dem är det en hel livsstil. Jag tog modet till att tävla två gånger senare under resan, första gången vann jag och andra gången åkte jag ut med tipset att åka hem och träna. Vilket är exakt det jag kommer göra.

Det finns en energi i New York som är väldigt speciell när det kommer till de urbana dansstilarna. Dansen blir en nyckel in i gemenskap och identitet. Jag rörde mig även i kretsar som håller på med den nu väldigt populära streetdance stilen Lite Feet, det är mest unga från Harlem som sysslar med detta. Jag upplever att flera av de urbana dansstilarna påminner mycket om varandra. Det bildas ett crew/familj/house där man undervisar och stöttar varandra för att sedan möta andra lag på stora tävlingar. Jag finner likheter mellan Lite feet, krumping och vogue. Alla dessa stilar har skapats i ekonomiskt underprivilegierade områden och ur någon form av utanförskap. Dansen blir mer än en hobby klass, för många är det deras trygga punkt och det är något som jag känner av på plats. Energin är hög och fastän det är av nöje, är det på blodigt allvar.

När det kommer till den samtida dansträningen så var det intressant att komma tillbaka till dansskolorna och lärarna jag besökt och tränat för så många gånger. Jag var mycket i New York innan jag började på Danshögskolan och nu kunde jag tydligt se i vilken riktning min utveckling och intresse har gått, det är fortfarande spretigt... men inte lika spretigt! Vogueingen utvecklas mycket och snabbt medan jag upplever att den samtida dansträningen i New York är likadan som den var när jag började åka dit. Det känns som att utbudet i staden gör mig mer fokuserad och eftersom det finns så mycket att välja mellan tar jag mina beslut noga. Efter att i början av resan ha tagit

nästan alla moderna och samtida klasser som finns i en rörig hets, smalnade jag senare in på mer Yoga, Klein, västafrikanskt och vogue.

Vilken betydelse kan det få/har det fått för din konstnärliga verksamhet?

Jag hade precis avslutat min dansutbildning på Dans och Cirkushögskolan när jag åkte till New York. Det hade varit det tre år av ständiga intryck och lärare som predikar helt olika saker. På min resa fick jag undersöka vad som intresserar mig mest och jag inspirerades till nya sätt att arbeta med det på. Jag inspireras av det engagemang och arbete som läggs ner på någon liten dansgrupps show på tunnelbanan, någons spoken word framträdande eller i någons danssolo på klubben och jag märkte hur mycket jag gick igång på att saker var på blodigt allvar. För att fånga mitt intresse spelar det egentligen ingen roll vilken stil, vart en befinner sig eller hur det görs så länge det känns viktigt för den som visar upp. Eftersom jag såg så mycket föreställningar började jag jämföra upplevelserna och många gånger blev jag besviken när jag kände att någon tog anspråk på min tid utan att vilja dela någonting. Den där känslan jag får när jag ser ett vogue battle, den vill jag kunna ge min publik.

Mycket föll på plats när jag kom hem från New York och jag börjar sakta förstå hur jag vill arbeta. Jag kommer ifrån en väldigt blandad dans bakgrund, har en fot i flera världar och har länge upplevt en segregation mellan olika dansuttryck. Att vissa saker får plats på vissa scener medan andra anses höra hemma någon annanstans. Jag upplever att en förändring sakta håller på att ske här hemma i Sverige men i New York var den segregationen så stark. Alla de olika dansvärldarna är extremt homogena och det märks även på publiken. Jag kan gissa mig till anledningarna och även om det just i USA kanske har att göra med en samhällsuppbyggnad som ständigt sätter folk i olika kategorier och fack så känner jag igen där i mig själv.

Jag har tidigare medvetet delat upp det jag gjort för olika typer av scener, men förstod under resan hur viktigt det är att arbeta för mångfalden inom scenkonst och skapa utifrån det jag kommer ifrån utan att anpassa mitt arbete för publiken eller scenen jag skapar för. Det är som att dumförklara publiken. Samtida dans är inte en definition av en viss stil utan det ska vara ett samlingsnamn för vad som är samtida. Där finns det plats för all dans som skapas i nuet, voguing och andra urbana stilar likaså. Det viktigaste jag bär med mig från resan är känslan av att allt borde vara välkommet på alla scener och att jag som har fötter i flera olika världar bör se det som en fördel istället för något som förvirrar.